

SENTINȚA CIVILĂ NR. 238/2018

Sedința publică din data de 03 Octombrie 2018

Instanța constituită din:

PREȘEDINTE Floarea Tămaș

Grefier Daniela Chirilă

Pe rol soluționarea acțiunii în contencios administrativ și fiscal formulată de reclamanta ASOCIAȚIA REGISTRUL ELECTRONIC AL ANIMALELOR DOMESTICE ȘI DE COMPANIE, în contradictoriu cu pârâții AUTORITATEA NAȚIONALĂ SANITAR VETERINARĂ ȘI PENTRU SIGURANȚA ALIMENTELOR - ANSVSA și COLEGIUL MEDICILOR VETERINARI - CMV, având ca obiect anulare act administrativ Ordinul nr. 1/07.01.2014 al Președintelui ANSVSA.

Prin Serviciul Registratură, la data de 02.10.2018 reclamanta a depus la dosar concluzii scrise.

Mersul dezbaterilor, susținerile și concluziile părților au fost consemnate în încheierea de sedință din data de 19.09.2018, încheiere ce face parte integrantă din prezenta hotărâre.

CURTEA

Prin acțiunea înregistrată sub nr. 930/33/2015, reclamanta ASOCIAȚIA REGISTRUL ELECTRONIC AL ANIMALELOR DOMESTICE ȘI DE COMPANIE, în contradictoriu cu pârâții AUTORITATEA NAȚIONALĂ SANITAR VETERINARĂ ȘI PENTRU SIGURANȚA ALIMENTELOR - ANSVSA și COLEGIUL MEDICILOR VETERINARI - CMV, a solicitat instanței anularea art. 3 alin. 2, art. 4 alin. , art. 7 alin. 2 și alin. 10 din Ordinul nr. 1/07.01.2014 al președintelui ANSVSA, cu cheltuieli de judecată.

În susținerea celor solicitate s-a arătat că prin ordinul menționat s-a dispus obligația proprietarilor de câini de-ai identifica și înregistra pe aceștia. Termenul pentru îndeplinirea acestei obligații a fost stabilit ca fiind data de 01.01.2015 sau 90 de zile de la nașterea puului.

Prin acest ordin s-a stabilit că identificarea și înregistrarea câinilor cu stăpâni trebuie realizată anterior vaccinării antirabice, iar costurile aferente acestor operațiuni se suportă strict de către proprietarul câinelui. Costurile acestor operațiuni variază între 100 și 250 lei pentru fiecare câine, ceea ce înseamnă că orice proprietar de câine care va dori să-și vaccineze câinele împotriva rabiei va trebui mai întâi să achite costurile aferente înregistrării și identificării acestuia. În aceste condiții, este evident că subvenționarea costurilor vaccinului antirabic rămâne fără obiect.

Ordinul consacră faptul că identificarea și înregistrarea în Registrul de Evidență (RECS) trebuie să fie în mod obligatoriu realizată înainte de vaccinarea câinelui contra rabiei. Cu siguranță ANSVSA a dorit să reglementeze această ordine a evenimentelor pentru a se asigura că proprietarii își vor respecta obligația de microcipare și înregistrare cât mai curând posibil. Vaccinul antirabic se realizează odată pe an, în perioada noiembrie – februarie, dar nu mai târziu de un an de la ultima vaccinare. Drept urmare, s-a avut în vedere că proprietarii se vor prezenta la medicul veterinar în vederea vaccinării, moment la care vor fi obligați să se conformeze dispozițiilor ordinului. Efectul acestor reglementări este însă tocmai inversul celui scontat.

În țară există un număr mare de câini fără stăpân. Având în vedere că marea parte a populației tinere a țării s-a mutat în mediul urban atrași fiind de o varietate mult mai mare de locuri de muncă precum și de salarii mai mari, se constată că majoritatea populației din mediul rural constă în pensionari sau persoane care nu au un loc de muncă stabil.

Este de notorietate că, în mediul rural, câinii sunt ținuti pe lângă gospodării din rațiuni de ordin practic. Astfel, aceștia au scopul de a proteja atât casa cât și celelalte animale din gospodărie. Drept urmare, acești câini au un rol de protecție și pază.

Costurile de întreținere a acestor câini sunt limitate căci în marea lor majoritate, sunt hrăniți cu resturile care rămân de la masa stăpânilor. Vizitele la medicul veterinar sunt practic inexistente. Singurele situații în care proprietarii de câini din mediul rural se prezintă la medicul veterinar o reprezintă necesitatea vaccinului antirabic, iar încurajarea lor spre o astfel de conduită responsabilă constă tocmai în faptul că sunt subvenționate costurile acestor operațiuni de vaccinare.

În ceea ce privește câinii cu stăpân din mediul urban, situația diferă într-o oarecare măsură raportat la faptul că în mediul urban se găsește și un număr mare de câini ai căror rol este doar acela de a ține companie stăpânilor săi. Cu toate acestea, există și în mediul urban o proporție considerabilă de câini care asigură paza locuințelor stăpânilor săi.

Totodată, se găsește, într-o proporție mai mare în mediul urban, categoria câinilor necesari persoanelor cu dizabilități, pentru a le ghida.

Cu toate acestea, este o chestiune general cunoscută că veniturile pensionarilor țării noastre sunt extrem de mici la fel cum, de altfel, sunt și veniturile persoanelor cu dizabilități care se află în imposibilitate de a își găsi un loc de muncă (pensia minimă garantată fiind în valoare de 400 lei/lună). Situația persoanelor care au un loc de muncă este doar puțin mai fericită în ceea ce privește veniturile având în vedere că salariul minim brut pe economie având în vedere nivelul veniturilor, suma de 150 lei - 200 lei aferentă operațiunilor de identificare și înregistrare în RECS a câinilor cu stăpân reprezintă o cheltuială exorbitantă. (dintr-un venit de 1829 lei înseamnă 8,2 % din valoarea totală a salariului lunar). În cazul veniturilor mai mici se ajunge la un cost de 50 % din valoarea venitului lunar. Și asta doar pentru un câine. În măsura în care o familie ar avea 2 sau mai mulți câini, costurile cresc la un nivel care este greu de conceput pentru majoritatea cetățenilor noștri.

În aceste circumstanțe, pot exista doar două efecte a noilor reglementări, pentru marea majoritate a populației noastre: 1. Cei care nu pot renunța la câinii lor întrucât au nevoie de aceștia, vor evita să se mai prezinte la medicul veterinar. Desigur că această absență va determina întârzierea sau chiar sustragerea de la îndeplinirea obligației vaccinării contra rabiei a acestora însă în măsura în care nu își pot permite costurile operațiunilor de microcipare și înregistrare în RECS a câinilor, mulți vor considera că această atitudine reprezintă o soluție, fie și numai temporară urmând ca ulterior să ia o decizie definitivă.

Aceștia riscă, însă, o amendă contravențională cuprinsă între 2 000 și 5 000 lei.

2. Pe de altă parte, însă, va exista un număr semnificativ de persoane care, fiind în imposibilitatea de a suporta noile cheltuieli obligatorii, își vor abandona animalele. O astfel de acțiune este de natură să îi degreva pe aceștia de toate noile obligații bănești înlăturând și riscul suportării unei amenzi.

În ambele situații, se va ajunge la promovarea exact a practicilor care se doreau a fi combătute prin noile măsuri legislative adoptate în domeniul sanitar veterinar. În prima situație, se va constata o creștere a cazurilor de rabie în rândul câinilor. După cum a precizat și ANSVSA în răspunsul nr. 11938/14.07.2015 în anul 2013 au existat 398 cazuri de rabie, în anul 2014 au existat 169 cazuri de rabie în timp ce în anul 2015 au fost diagnosticate 20 de cazuri de rabie, nefiind înregistrat niciun caz de rabie la câine.

Se constată, prin urmare, că în țara noastră existența acestei boli reprezintă, încă, un risc considerabil. Limitarea accesului populației la vaccinarea antirabică a câinilor este de natură să creeze toate premisele necesare izbucnirii unui nou focar de infecție. Este inutil să se mai precizeze efectele catastrofice ale unei astfel de situații, istoria fiind ilustrativă din acest punct de vedere.

A doua situație va declanșa o creștere a numărului câinilor fără stăpân. Având în vedere contextul actual al țării noastre și lupta care a fost dusă în încercarea de a "curăța" străzile de câinii fără stăpân, un astfel de efect este, cu siguranță, contrar normelor legale în vigoare privind gestionarea câinilor fără stăpân (Legea nr. 258/2013).

Luând în considerare toate aceste elemente de fapt, se constată că Ordinul președintelui ANSVSA nr. 1/2014 încalcă dispozițiile art. 34 alin. 1 și 2 din Constituția României. Astfel, art. 34

prevede că: Dreptul la ocrotirea sănătății este garantat. (2) Statul este obligat să ia măsuri pentru asigurarea igienei și a sănătății publice.

În măsura în care Ordinul nr. 1/2014 creează premisele necesare declanșării unei epidemii de rabie precum și premisele necesare creșterii numărului de câini iară stăpân, este evident că se încalcă dispozițiile art. 34 alin. 1 și 2 din Constituția României.”

Răspunzând celor invocate prin întâmpinare, pârâtul COLEGIUL MEDICILOR VETERINARI DIN ROMÂNIA a invocat excepția lipsei calității sale procesuale pasive, în considerarea, în esență, că nu există un raport juridic între reclamant și Colegiul Medicilor Veterinari, astfel încât nu există identitate între titularul obligației de a anula actul dedus judecății și calitatea de pârât; excepția lipsei calității procesuale active a reclamantei întrucât, fiind o asociație constituită în scopul de monitorizare, identificare și protecție a animalelor, nu are un drept sau interes legitim, ordinul se aplică proprietarilor de câini fără stăpân; excepția inadmisibilității acțiunii întrucât nu s-a făcut dovada îndeplinirii procedurii prealabile.

Pe fond, a solicitat respingerea acțiunii. În susținere s-a arătat că dispozițiile art. 3 alin. 2, art. 4 alin. 1, art. 7 alin. 2 și 10 din Ordinul nr. 1 din 07.01.2014 sunt în concordanță cu prevederile legislației naționale. Astfel, prin O.U.G. nr. 155/2001 s-a statuat că proprietarii sau deținătorii de câini, persoane fizice sau juridice au obligația identificării acestora prin microcipare sau prin alt mijloc de identificare stabilit de ANSVSA. Tot astfel, în același act s-a prevăzut că proprietarii, deținătorii temporari ai câinilor adăposturile publice și ale asociațiilor pentru protecția animalelor...au obligația să-i înregistreze în registrul de evidență a câinilor cu stăpân. Prin urmare, dacă identificarea în registrul câinilor este obligatorie, circulația lor pe teritoriul României nu se poate face în alte condiții.

În ceea ce privește nelegalitatea art. 7 (10), arată pârâtul că susținerea, de asemenea, este neîntemeiată deoarece la art. 13³ din O.U.G. nr. 155/2001 se prevede că identificarea câinilor cu stăpân este obligatorie și se suportă de aparținător. Prevederile ordinului corespund cu actul normativ și, prin urmare, costurile identificării câinilor sunt suportate de proprietari.

Costurile aferente identificării sunt determinate de raportul cerere/ofertă, piața fiind liberă. Proprietarul poate să aleagă serviciile oricărui cabinet medical veterinar conform dispozițiilor Legii nr. 160/1998, art. 36, tarifele și onorariile pentru libera practică medical-veterinară se stabilesc de către fiecare cabinet veterinar. Prin urmare, fiecare cabinet veterinar are propriile tarife și proprietarul animalului are posibilitatea și libertatea de a alege la ce cabinet merge cu câinele său.

De altfel, scopul identificării și înregistrării câinilor cu stăpân și asigurarea unui status imunitar este în strictă concordanță cu cerințele legislației europene – Regulamentul UE 577/2013, 576/2013.

Prin întâmpinarea depusă, pârâta AUTORITATEA NAȚIONALĂ SANITAR VETERINARĂ ȘI PENTRU SIGURANȚA ALIMENTELOR - ANSVSA a solicitat respingerea acțiunii fundamentat, în esență, pe aceea că ordinul este dat cu respectarea normelor, în considerarea O.G. nr. 155/2001 – art. 8, art. 13.

Pe parcursul demersului judiciar, reclamanta a invocat excepția neconstituționalității prevederilor art. 13 alin. 5 și art. 13⁴ din O.G. nr. 155/2001 arătând că acestea încalcă dispozițiile art. 34 din Constituție.

Ulterior, prin notele depuse cu privire la excepția lipsei calității procesuale pasive a Colegiului s-a arătat că, Legea contenciosului, prin art. 16¹ prevede că se poate introduce, în cauză, la cerere organisme interesate...iar pârâta s-a apreciat că este un organism interesat.

Cu privire la lipsa calității procesuale active se arată că este neîntemeiată deoarece normele prevăd că sunt asimilate persoanei vătămate și organismele sociale ce invocă o vătămare.

Cu privire la excepția inadmisibilității se arată că este neîntemeiată întrucât a fost depusă dovada plângerii, iar conform normelor, actele administrative normative care se consideră nelegale se pot ataca oricând.

La data de 13.01.2016, după punerea în discuție, a fost admisă excepția lipsei calității procesuale pasive a Colegiului Medicilor Veterinari din România fundamentat pe aceea că nu este emitentul actului contestat și respinsă acțiunea față de acesta; iar excepția inadmisibilității a fost respinsă având în vedere că a fost făcută dovada plângerii prealabile.

La aceeași dată, în considerarea dispozițiilor art. 29 alin. 4 din Legea nr. 47/1992, a art. 9 din Legea nr. 544/2001 a fost sesizată Curtea Constituțională cu soluționarea excepției și suspendată judecata până la soluționare.

La data de 13.01.2018 cauza a fost repusă pe rol dat fiind soluționarea excepției de neconstituționalitate prin decizia nr. 23/23.01.2018.

Față de cele invocate examinând mai întâi excepția lipsei calității procesuale active curtea reține că nu este întemeiată întrucât în condițiile legii contenciosului, pot introduce acțiuni și persoanele asimilate, în sensul art. 2 alin. 1 lit. a. Or, reclamanta se încadrează în categoria unei atare persoane.

Analizând susținerile părților, Curtea reține următoarele:

Prin Ordinul nr. 1 din 07.01.2014 pentru aprobarea normelor metodologice privind identificarea și înregistrarea câinilor fără stăpân, la art. 3 alin. 2 s-a statuat că pe teritoriul României câinii circulă numai identificați și înregistrați potrivit dispozițiilor prezentei norme sanitar-veterinare și însoțiți de carnet de sănătate.

Prin art. 4 alin. 2 s-a prevăzut că: „se identifică și se înregistrează câinii cu respectarea următoarelor termene: a) câinii nou născuți cu proprietar - în termen de maxim 90 de zile de la tătare, dar în orice caz înainte de vânzarea, donarea cu titlu gratuit sau scoaterea în spații publice a acestora; b) câinii adulți cu proprietar - până la data de 1 ianuarie 2015 și în orice caz înainte de vânzarea, donarea cu titlu gratuit sau scoaterea în spații publice a acestora și cel mai târziu înainte de vaccinare; c) câinii proveniți din adăposturile publice - în momentul adopției înainte de a părăsi adăpostul; d) înregistrarea în RECS a câinilor identificați se realizează odată cu microciparea și eliberarea carnetului de sănătate, în cazul prezentării proprietarilor la sediul utilizatorilor RECS, respectiv în maxim 5 zile de la implantarea microcipului, în cazul deplasării medicului veterinar la sediul proprietarului sau în cazul în care, din motive tehnice, nu a fost posibilă înregistrarea în RECS.”

Prin același act, la art. 7 alin. 2 și 10 s-a statuat: „(2) Proprietarii de câini cu vârsta mai mare de 90 de zile la data intrării în vigoare a prezentelor norme, au obligația de a identifica și înregistra animalele în RECS până la 1 ianuarie 2015 sau înainte de vânzarea, donarea, vaccinarea contra rabiei sau scoaterea în spații publice a acestora.

(10) Proprietarii câinilor au obligația să achite contravaloarea costurilor legate de identificarea și înregistrarea în RECS, a serviciilor prestate de către unitățile medicale veterinare de asistență sau de clinicile veterinare universitare.”

Conform celor consemnate în preambulul actului, acesta a fost emis în considerarea dispozițiilor O.G. nr. 155/2001, O.G. nr. 42/2004, H.G. nr. 1415/2009.

Reclamanta susține, în esență, că ordinul este nelegal, că se încalcă drepturile constituționale.

Intimata susține că ordinul a fost emis cu respectarea și în conformitate cu O.G. nr. 155/2001, art. 8 și art. 13; Legea nr. 160/1998.

Prin decizia nr. 23 din data de 23.01.2018 pronunțată în dosarul nr. 708/2016 al Curții Constituționale a fost respinsă excepția ridicată de ASOCIAȚIA REGISTRUL ELECTRONIC AL ANIMALELOR DOMESTICE ȘI DE COMPANIE (reclamanta din prezenta cauză) și s-a constatat că dispozițiile art. 13 alin. 5 din O.U.G. nr. 155/2001 sunt constituționale, în raport de criticile formulate; *admisă excepția de neconstituționalitate și constatat că sintagma „numai după identificarea acestora” cuprinsă în art. 13⁴ din O.U.G. nr. 155/2001 prin raportare la teza întâi a acestui articol referitoare la acțiunea de vaccinare antirabică a câinilor cu stăpân este neconstituțională.*

În examinarea excepției, prin decizie, instanța de contencios constituțional a reținut că: „termenul „identificare” este definit în art. 2 lit. i) din Normele privind identificarea și înregistrarea câinilor cu stăpân, aprobate prin Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 1/2014, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 31 din 15 ianuarie 2014, ca fiind ansamblul de operațiuni și proceduri care au ca scop individualizarea unui animal, utilizând mijloace permanente de identificare. Mijlocul de identificare îl constituie microcipul în care sunt înscrise informațiile necesare identificării unice a animalului. Potrivit art. 3 alin. (5) din Normele menționate, câinii se identifică exclusiv prin implantarea unui microcip în

termen de maximum 90 de zile de la fătare, dar în orice caz înainte de vânzarea, donarea cu titlu gratuit sau scoaterea în spații publice a acestora, de către medici veterinari din unitățile medicale veterinare de asistență înregistrate în Registrul unic al cabinetelor medicale veterinare cu sau fără personalitate juridică, deținut de către Colegiul Medicilor Veterinari, precum și din universitățile care dețin clinici veterinare universitare, înregistrați ca identificatori și operatori ai R.E.C.S.

Curtea a constatat că identificarea are ca scop „înregistrarea”, ce reprezintă operațiunea de culegere și introducere în R.E.C.S. a datelor de identificare ale animalului, evenimentelor, informațiilor veterinare și a datelor de identificare ale proprietarului. Acesta reprezintă, așadar, o bază a informațiilor anterior nominalizate, ce este păstrată în formă electronică și arhivată într-o bază de date aflată în gestiunea Colegiului Medicilor Veterinari.

Curtea a reținut că identificarea în scopul înscrierii în R.E.C.S. și eliberarea carnetului de sănătate ca urmare a identificării, reprezintă operațiuni ce au ca scop prevenția abandonului pe domeniul public, supravegherea înmulțirii câinilor, precum și identificarea proprietarului în situația angajării răspunderii pentru prejudiciul cauzat de animal, în condițiile art.1375 din Codul civil.

Totodată, Curtea constată că aceste operațiuni servesc sănătății și bunăstării animalelor, în sensul art.4 alin.(1) din Convenția europeană pentru protecția animalelor de companie, ratificată prin Legea nr.60/2004 privind ratificarea Convenției europene pentru protecția animalelor de companie, semnată la Strasbourg la 23 iunie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.400 din 5 mai 2004 precum și în sensul art. 1 alin.(1) din Legea nr.205/2004 privind protecția animalelor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.320 din 30 aprilie 2014.

De asemenea, în jurisprudența sa, Curtea a statuat că animalele pot fi privite ca o parte constitutivă a unui mediu înconjurător durabil și echilibrat ecologic, protecția acestora fiind încorporată în cadrul mai larg al asigurării condițiilor pentru menținerea unei naturi sănătoase, de care să beneficieze atât generațiile prezente, cât și cele viitoare.

Totodată, mediul înconjurător de calitate implică și o faună sănătoasă, problemele animalelor putând afecta, în același timp, sănătatea și siguranța oamenilor. Grija pentru sănătatea animalelor apare, așadar, ca o reflexie a dreptului oamenilor la ocrotirea sănătății, garantat la nivel constituțional prin prevederile art.34, care instituie în sarcina statului obligația de a lua măsuri pentru asigurarea igienei și a sănătății publice (a se vedea Decizia nr.511 din 4 iulie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.788 din 4 octombrie 2017, par. 14 și 15).

Având în vedere cele expuse, Curtea a reținut că dispozițiile art.133 alin.(5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 155/2001 prin care se instituie obligația de identificare a câinilor cu stăpân, nu aduc atingere art.34 alin.(1) și (2) referitoare la dreptul la ocrotirea sănătății din Legea fundamentală.

Curtea a constatat, referitor la costurile operațiunilor de identificare și, ulterior, a celor de înregistrare, că acestea se suportă de către „aparținător”, astfel cum rezultă din textul de lege supus controlului, precum și din art.7 alin.(10) din Normele privind identificarea și înregistrarea câinilor cu stăpân, și că prețul la care se efectuează aceste operațiuni se stabilește potrivit art.36 din Legea nr.160/1998 pentru organizarea și exercitarea profesiei de medic veterinar, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.209 din 24 martie 2014, în conformitate cu care tarifele și onorariile pentru libera practică medical-veterinară se stabilesc de către fiecare medic veterinar. Curtea reține că trebuie evitat riscul existenței unor tarife disproporționate în raport cu veniturile proprietarilor câinilor, tocmai pentru a preveni situațiile în care aceștia ar fi în mod obiectiv puși în imposibilitatea suportării costurilor de identificare, înregistrare în R.E.C.S. sau de eliberare a carnetului de sănătate.

Referitor la excepția de neconstituționalitate a sintagmei „numai după identificarea acestora”, cuprinsă în art. 13⁴ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 155/2001, prin raportare la teza întâi a acestui articol, referitoare la „acțiunea de vaccinare antirabică a câinilor cu stăpân”, Curtea observă că prevederile art.34 din Constituție garantează ocrotirea sănătății și stabilesc obligația statului de a lua măsurile necesare pentru asigurarea igienei și a sănătății publice. În acest sens, este lăsată la latitudinea legiuitorului organizarea asistenței medicale, a sistemului de asigurări sociale, controlul profesiilor medicale și a activităților paramedicale, precum și alte

măsuri de protecție a sănătății fizice și mentale a persoanei. A fost adoptată, astfel, Legea nr.95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.652 din 28 august 2015, ce reglementează cu privire la domeniului sănătății publice, obiectiv de interes social major. Unul dintre mijloacele prin care dreptul la ocrotirea sănătății este garantat îl constituie prevenirea și controlul bolilor, potrivit art.5 lit.d) din Legea nr.95/2006.

Curtea a reținut că prevenirea și controlul bolilor transmisibile atât de la om la om, cât și de la animale la om, sunt necesare, dând efectivitate și constituind o garanție a respectării art.34 din Constituție. În acest sens, potrivit art.1 din Ordonanța Guvernului nr.42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.94 din 31 ianuarie 2004, prevenirea transmiterii de boli de la animale la om constituie o problemă de stat și o îndatorire pentru toți locuitorii țării, fiind parte a politicilor publice în domeniul sănătății, dezvoltate în temeiul prevederilor constituționale anterior citate, și a celor infraconstituționale (legale).

În acest context, Curtea reține că, potrivit art.2 lit.a) și b) din Norma sanitară veterinară privind măsurile generale de prevenire și control al rabiei la animale domestice și sălbatice, aprobată prin Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr.29/2008, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.323 din 24 aprilie 2008, rabia este o zoonoză, respectiv boală transmisibilă de la animale la om, definită ca fiind encefalomielita infecțioasă acută, comună omului și diferitelor specii de animale domestice și sălbatice, caracterizată clinic prin simptome nervoase extrem de grave, urmate întotdeauna de moarte.

Curtea a observat că acțiunile de vaccinare antirabică se realizează, în parte, potrivit Hotărârii Guvernului nr. 1 156/2013 pentru aprobarea acțiunilor sanitar-veterinare, cuprinse în Programul acțiunilor de supraveghere, prevenire, control și eradicare a bolilor la animale, a celor transmisibile de la animale la om, protecția animalelor și protecția mediului, de identificare și înregistrare a bovinelor, suinelor, ovinelor, caprinelor și ecvideelor, a acțiunilor prevăzute în Programul de supraveghere și control în domeniul siguranței alimentelor, precum și a tarifelor aferente acestora, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.8 din 7 ianuarie 2014. Contravaloarea vaccinului contra rabiei din cadrul programului anterior menționat se suportă, potrivit art.4 alin.(3) din acest act, din bugetul Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor. De asemenea, vaccinarea antirabică se poate face, la inițiativa proprietarului, la un cabinet medical de liberă practică, situație în care prețul vaccinului este suportat de acesta.

Curtea reține că legiuitorul, prin sintagma „numai după identificarea acestora”, cuprinsă în art. 13^f din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.155/2001, condiționează acțiunea de vaccinare antirabică a câinilor cu stăpân de identificarea în prealabil a câinelui de către proprietar. În condițiile în care rabia este o boală transmisibilă de la animal la om, letală în cazul în care nu se face vaccinarea în faza incipientă, condiționarea vaccinării câinelui de identificarea prealabilă a acestuia este de natură a aduce atingere art.34 privind dreptul la ocrotirea sănătății din Constituție, sub aspectul măsurilor de prevenție pe care statul trebuie să le adopte.

Curtea reține că legiuitorul trebuie să realizeze o prioritizare a obiectivelor, în raport de importanța și impactul lor în respectarea dreptului la sănătate, astfel încât Vaccinarea antirabică a câinilor cu stăpân să preceadă operațiunii de identificare și nu invers. Evidența vaccinării antirabice se va ține în continuare în carnetul de sănătate al câinelui, carnet ce va fi eliberat potrivit art.133 alin.(3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.155/2001, având serie și număr unice, precum și în evidențele medicilor care efectuează vaccinarea.

Curtea observă prevederile Regulamentului (UE) nr.576/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 iunie 2013 privind circulația necomercială a animalelor de companie și de abrogare a Regulamentului (CE) nr.998/2003, publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr.178 din 28 iunie 2013 care, în Anexa III privind cerințele de valabilitate pentru vaccinurile antirabice, reglementează la punctul 2 condițiile pe care o vaccinare antirabică trebuie să le îndeplinească. La litera (d) a punctului 2 se menționează, referitor la data administrării n vaccinului, ca aceasta să nu fie anterioară datei aplicării transponderului (microcip) sau a tatuajului ori datei citirii transponderului sau a tatuajului, indicate în secțiunea corespunzătoare din

documentul de identificare. Curtea reține că aceste prevederi privesc, însă, o situație particulară, respectiv a animalelor de companie care circulă pe teritoriul statelor membre fără a face obiectul unei circulații comerciale, necesitând o reglementare specială. Aceste animale nu pot fi, însă, scoase din țară fără pașaport valabil, fiind, deci, în mod obligatoriu identificate. Prin urmare, Curtea reține că regulile ce reglementează o situație cu caracter special (ieșirea și circulația pe teritoriul statelor membre) nu pot fi extinse în mod obiectiv și justificat și nu pot fi aplicate situației cu caracter general, sub toate aspectele privind regimul juridic aplicabil vaccinării câinilor cu stăpân aflați pe teritoriul național, animale care nu circulă în afara țării.”

Se observă din cele de mai sus că dispoziții din actul normativ, în baza căruia a fost emis ordinul contestat sunt declarate în parte neconstituționale. Tot astfel se observă că la dosar nu a fost depus de pârât nici un alt act care să ateste reexaminarea dispozițiilor pentru punerea în acord cu decizia enunțată.

În acest context, plecând de la statuările instanței de contencios constituțional, nu se poate vorbi de un act în concordanță cu normele. Prin urmare susținerile reclamantei cu privire la nelegalitatea art. 7 alin. 2 sunt întemeiate.

Cu privire la art. 7 alin. 10 se susține de pârâtă că acestea sunt în conformitate cu dispozițiile art. 36 din Legea nr. 160/1998. Norma prevede că tarifele și onorariile pentru libera practică medical-veterinară se stabilesc de către fiecare medic.

Din norma enunțată și din normele actului contestat nu rezultă care ar fi criteriile în raport de care se stabilesc tarifele și onorariile, o limită minimă/maximă.

Pe de altă parte, trebuie observat că prin decizia mai sus menționată, Curtea a reținut că trebuie evitat riscul existenței unor tarife disproporționate în raport cu veniturile proprietarilor câinilor, tocmai pentru a preveni situațiile în care aceștia ar fi în mod obiectiv puși în imposibilitatea suportării costurilor de identificare, înregistrare în RGCS sau de eliberare a carnetului de sănătate.

Cum normele nu prevăd limite, în mod corect se susține că statuarea din ordinul enunțat este nelegală.

Așadar față de cele arătate în baza art. 18 din legea 554/2004, art. 248 c. pr.civ. Curte va respinge excepția, va admite în parte acțiunea conform dispozitivului. Totodată în baza art. 453, art. 451, art. 452 c.pr. civ. va obliga pârâta la plata în favoarea reclamantei a sumei de 3000 lei cheltuieli de judecată.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE

Respinge excepția lipsei calității procesuale active.

Respinge acțiunea formulată de reclamanta ASOCIAȚIA REGISTRUL ELECTRONIC AL ANIMALELOR DOMESTICE ȘI DE COMPANIE, CUI 29155666, cu sediul în mun. Turda, Aleea Plopilor, nr. 3, Bl. L1, apt. 54, jud. Cluj, și cu sediul procesual ales la SCPA Podaru&Buciuman, mun. Cluj-Napoca, str. Baba Novac nr. 20, apt. 2, jud. Cluj, împotriva pârâtului COLEGIUL MEDICILOR VETERINARI DIN ROMÂNIA, cu sediul în mun. București, Bd. Independenței nr. 105, sector 5 și cu sediul procesual ales la Cabinet Av. Robert Ciocaniu din București, Str. Theodor Aman nr. 27, Corp A, Parter, Ap. 1, Sector 1, ca urmare a admiterii excepției lipsei calității procesuale pasive.

Admite în parte acțiunea formulată de reclamanta ASOCIAȚIA REGISTRUL ELECTRONIC AL ANIMALELOR DOMESTICE ȘI DE COMPANIE în contradictoriu cu AUTORITATEA NAȚIONALĂ SANITAR VETERINARĂ ȘI PENTRU SIGURANȚA ALIMENTELOR - ANSVSA și în consecință:

Dispune anularea parțială a Ordinului nr. 1 din 07.01.2014, respectiv a art. 7 alin. 2 și 10.

Obligă pârâta AUTORITATEA NAȚIONALĂ SANITAR VETERINARĂ ȘI PENTRU SIGURANȚA ALIMENTELOR - ANSVSA să achite reclamantei cheltuieli de judecată parțiale de 3.000 lei.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare, ce se va depune la Curtea de Apel Cluj, sub sancțiunea nulității.

Pronunțată în ședința publică din 03.10.2018.

PREȘEDINTE
FLOAREA TĂMAȘ

GREFIER,
DANIELA CHIRILĂ

Red.T.F./02.11.2018.
Dact.H.C./5 ex.

